03/09/2020

Η Ομιλία του Μητρ. Ιεραπύτνης στην Ι.Μ. Ιβήρων

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιεραπύτνης και Σητείας

Διαβάστε την ομιλία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ιεραπύτνης και Σητείας κ. Κυρίλλου κατά την εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου στην Ιερά Μονή Ιβήρων στο Άγιον Όρος που εορτάστηκε 15 / 28 Αυγούστου το 2020.

Σεβασμιώτατοι καί Θεοφιλέστατε ἅγιοι Ἀδελφοί,

Πανοσιολογιώτατε Ἅγιε Πρωτεπιστάτα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Γέροντα Παῦλε καί ὁσιώτατοι Πατέρες Ἀντιπρόσωποι τῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγιωνύμου τούτου Ὄρους,

Πανοσιολογιώτατε ἅγιε Καθηγούμενε τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας Γέροντα Πρόδρομε,

Πανοσιολογιώτατε ἅγιε Καθηγούμενε τῆς πανηγυρίζουσας Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς

τῶν Ἰβήρων, φίλτατε ἐν Χριστῷ, Γέροντα Ναθαναήλ,

Πανοσιολογιώτατε Γέροντα Βασίλειε, Προηγούμενε τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς,

Σεβαστοί πατέρες, ἀγαπητοί μου Θεοτοκόφιλοι ἀδελφοί,

«Τῇ ἐνδόξῳ Κοιμήσει σου, οὐρανοὶ ἐπαγάλλονται, καὶ Ἀγγέλων γέγηθε τὰ στρατεύματα, πᾶσα ἡ γῆ δὲ εὐφραίνεται» (ἀπό τούς Αἴνους τῆς ἑορτῆς).

Οἱ οὐρανοί ἀγάλλονται καί χαίρει ὅλη ἡ κτίση σήμερα γιά τήν ἀθάνατη Κοίμηση καί τήν ἔνδοξη Μετάσταση τῆς Παναγίας Μητέρας τοῦ Κυρίου μας στούς οὐρανούς. Εἶναι ἑορτή τῆς νεκρώσεως τοῦ θανάτου καί ἐπιβεβαίωση γιά τήν ὕπαρξη τῆς πέραν τοῦ τάφου ζωῆς καί τῆς Ἀναστάσεως στό πρόσωπο τῆς Θεοτόκου, ἡ ὁποία πρώτη ἀπό τούς ἀνθρώπους γεύθηκε τούς καρπούς τῆς σαρκώσεως καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἀνερμήνευτη χάρις τῆς Θεομήτορος μᾶς ἀξίωσε νά συλλειτουργήσουμε, νά συμπροσευχηθοῦμε καί νά τελέσουμε κατά τήν παραδεδομένη ἁγιορειτική τάξη τήν ὁλονύκτια ἀγρυπνία, πανηγυρίζοντες τήν ἔνδοξο Κοίμησή της. Μεταφερθήκαμε νοερά στή Γεθσημανῆ, ἐκεῖ πού ὁ χορός τῶν Ἀποστόλων μέ θεϊκό νεῦμα συνήχθη ἀπό τά πέρατα τῆς γῆς γιά νά κηδεύσει τό θεοδόχο σῶμα της. Μιμούμενοι καί ἐμεῖς τούς ἁγίους Ἀποστόλους νοερῶς προπέμψαμε «πρός τήν λίαν κρείττονα καί θειοτέραν σκηνήν» τήν Θεομήτορα, καί ἀκολουθήσαμε τήν προτροπή τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, «νά περιστοιχίσουμε τόν πανάμωμο τάφο της γιά νά ἀντλήσουμε ἀπό ἐκεῖ θεία χάρη [...] καί νά κατανοήσουμε τό παράδοξο μυστήριο. Πῶς ἐγκατέλειψε τή γῆ, πῶς ὑψώθηκε μετέωρη, πῶς ἀναλήφθηκε στόν οὐρανό, πῶς παρίσταται δίπλα στόν Υἱό της, πιό πάνω ἀπό ὅλες τίς ἀγγελικές τάξεις».Ἡ Παναγία εἶναι «τό μεθόριον μεταξύ κτιστῆς καί ἀκτίστου φύσεως» καί τό πρῶτο πρόσωπο τῆς Καινῆς Διαθήκης, τό ὁποῖον ἀνέστη, κρίθηκε, δοξάσθηκε καί κάθεται ἐκ δεξιῶν τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ Της «ἐν ἱματισμῷ διαχρύσῳ περιβεβλημένη πεποικιλμένη» (Ψαλμ. μδ΄ 10) καί πρεσβεύει γιά ὅλη τήν ἀνθρωπότητα.

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἀναφέρουν ὅτι ἡ Κυρία Θεοτόκος ἐξεδήμησε καί σωματικῶς πρός τόν οὐρανό καί ἀνῆλθε στόν οὐρανό, διότι δέν μποροῦσε ἐκεῖνο τό Πανάγιο Σῶμα, τό ὁποῖο κυοφόρησε τόν Θεό νά διαλυθεῖ στά «ἐξ ὧν συνετέθη» στοιχεῖα καί νά ὑποστεῖ τήν φυσική φθορά τοῦ θανάτου. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός θά μᾶς θυμίσει ξανά ὅτι, ὅπως κατά τήν γέννηση τοῦ Κυρίου ἡ Παναγία παρέμεινε παρθένος καί ἀδιάφθορος, ἔτσι καί κατά τήν κοίμησή της τό θεοδόχο σῶμα της φυλάχθηκε ἄφθορο καί ἄφθαρτο καί μετά ἀπό τρεῖς ἡμέρες ἀναστήθηκε καί δεδοξασμένο καί ἀφθαρτοποιημένο, ὅπως τό σῶμα τοῦ

Ἀναστάντος Κυρίου, ἀναλήφθηκε ἀπό τό θεομητορικό μνῆμα στούς οὐρανούς.

Αἰσθανόμαστε ὅλοι εὐγνώμονες πρός τό ἱερό πρόσωπό της, γιά τίς εὐεργεσίες της στό ἀνθρώπινο γένος, καθώς κατέστη ἡ αἰτία τῆς ἀπολυτρώσεώς μας, ἡ γέφυρα μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρώπων καί «ἡ κλῖμαξ δι’ ἧς κατέβη ὁ Θεός» στή γῆ. Πολλοί Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας σημειώνουν πώς γιά τήν ὑλοποίηση τοῦ σχεδίου τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὁ Θεός ἔδωσε τόν Υἱό καί Λόγο Του καί ἡ ἀνθρωπότητα ἔδωσε ὅ,τι ἱερότερο καί ἁγνότερο μποροῦσε νά προσφέρει, τήν ταπεινή καί πάναγνη κόρη τῆς Ναζαρέτ. Σήμερα ἐκφράσαμε τή βαθειά μας εὐγνωμοσύνη πρός τήν Μητέρα τοῦ Λυτρωτοῦ μας καί Μητέρα ὅλου τοῦ κόσμου γιά ὅ,τι ἔχει προσφέρει γιά τό ἀνθρώπινο γένος καί γιά τόν κάθε ἕνα ἀπό μᾶς ξεχωριστά.

Ὅλες οἱ γενεές τῶν ἀνθρώπων δοξολογοῦν καί μακαρίζουν τήν ἄσημη καί ταπεινή κόρη τῆς Ναζαρέτ, διότι μέ τήν ἐλεύθερη συγκατάθεσή Της φιλοξένησε στά σπλάχνα Της ὅλο τό πλήρωμα τῆς θεότητος καί ἐνώθηκε ἡ ἀνθρώπινη μέ τή θεία φύση, ὑπηρετώντας τό προαιώνιο καί φιλάνθρωπο σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου. Τό ὄνομά της ὕμνησαν ἐμπνευσμένοι μελωδοί καί ὑμνογράφοι καί ἐνέπνευσε τούς ἁγιογράφους μέ πρῶτο τόν Ἀπόστολο καί Εὐαγγελιστή Λουκᾶ, ἐνῶ μεγάλοι Πατέρες ἔγραψαν ἐγκωμιαστικούς λόγους καί συνέθεσαν ὕμνους γιά αὐτήν. Ἑκατοντάδες εἶναι τά ὀνόματα, οἱ προσωνυμίες, τά τοπωνύμια καί οἱ χαρακτηρισμοί πού ἀποδίδονται στή Θεομήτορα, τά ὁποῖα φανερώνουν τήν ἰδιαίτερη καί μυστική σχέση καί τήν βαθιά εὐλάβεια τῶν ἁπλῶν χριστιανῶν πρός τήν Παναγία Μητέρα τοῦ Κυρίου μας. Σέ κάθε ἱερή Ἀκολουθία τῆς Ἐκκλησίας γίνεται ἐπίκληση τοῦ ὀνόματος Της. Γιά Ἐκείνη γράφτηκαν καί ψάλλονται ὁ Μικρός καί ὁ Μεγάλος Παρακλητικός Κανόνας, οἱ Χαιρετισμοί καί οἱ ὕμνοι τοῦ Θεοτοκαρίου καί σ’ Αὐτήν ἀπευθύνονται οἱ περισσότερες προσευχές ὅλων μας, τῶν Μοναχῶν καί τῶν λαϊκῶν, οἱ ὁποῖοι συνεχῶς καταφεύγουν στή χάρη της, γνωρίζοντας βιωματικά ὅτι ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος εἶναι ἡ μεγάλη Μάνα καί ἡ πρέσβειρα πάντων πρός τόν Υἱό της καί Θεό μας, ἡ Κυρία, ἡ Ἔφορος καί ἡ προστάτις τοῦ Ἁγιώνυμου τούτου Ὄρους.

Πόσοι εὐλαβεῖς Μοναχοί μά καί ἁπλοί πονεμένοι προσκυνητές δέν προσέρχονται εὐλαβικά στόν Ἱερό Ἄθωνα, τό «περιβόλι τῆς Παναγίας», γιά νά προσκυνήσουν καί νά ἀποθέσουν τήν εὐλάβεια, τήν ἀγάπη, τίς εὐχαριστίες καί τίς ἱκεσίες τους στήν ἐφέστιο θαυματουργή εἰκόνα τῆς Πορταΐτισσας Δέσποινας, στήν περίπυστο αὐτή εἰκόνα συμπάσης τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τόν πολυτιμότερο θησαυρό τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς, ἀλλά καί ἁπάσης τῆς Ἀθωνικῆς Πολιτείας, πού «διά τῆς θαλάσσης ἐπέστη θαυμαστῶς ἐν τῇ ποίμνῃ» Της. Ὅλοι μας βιώνουμε ὅτι ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος μέ τή ἔνδοξη μετάστασή της στούς οὐρανούς δέν ἐγκατέλειψε τόν

κόσμο, ἀλλά εἶναι ἡ στοργική Μητέρα ὅλων μας, ἡ προστάτιδα καί βοηθός στίς θλίψεις, τίς δοκιμασίες καί τούς πειρασμούς, πού «σώζει ἀεί τήν κληρονομίαν» Της.

Σεβ, Σεβαστοί Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Ζοῦμε στήν ἐποχή τῶν ἀνέσεων τῆς τεχνολογίας, τῆς εὐδαιμονίας καί εὐζωϊας, ἀλλά καί στήν περίοδο πού τό παγκόσμιο οἰκονομικό σύστημα κλονίζεται καί σύσσωμη ἡ ἀνθρωπότητα δοκιμάζεται ἀπό τήν πανδημία τοῦ τῆς λοιμικῆς νόσου τοῦ κορωνοϊοῦ, ὁ ὁποῖος μέ τρόπο ἀμείλικτο καί κατηγορηματικό μαρτυρεῖ πόσο ἀνίσχυρο καί εὔθραυστο «ὀστράκινο στεῦος» παραμένει ὁ ἄνθρωπος. Παρά τά ἀσύλληπτα πολλές φορές γιά τόν κοινό ἀνθρώπινο νοῦ τεχνολογικά ἐπιτεύγματά του, καί ἰδιαίτερα στίς μέρες μας ψάχνει ἀπό κάπου νά κρατηθεῖ καί νά στηριχθεῖ, γιά νά ἀντέξει τούς πειρασμούς, τίς θλίψεις, τόν πόνο καί τίς δοκιμασίες τῆς ζωῆς του, καί κυρίως γιά νά πληρώσει τό δυσαναπλήρωτο κενό τῆς ψυχῆς του. Τό Ἅγιον Ὄρος παραμένει μιά σταθερή πνευματική ὄαση δροσιᾶς μέσα στήν ἔρημο τῆς ἐποχῆς μας. Μέ τό λειτουργικό καί ἀσκητικό ἦθος τῶν Ἁγιορειτῶν, τόν λιτό καί ἀπροσποίητο τρόπο ζωῆς καί τήν ἰσάγγελη πολιτεία τους, ἡ Ἁγιώνυμος Πολιτεία παραμένει πάντοτε ἡ πνευματική Ἀκρόπολη, ὁ φωτεινός καί ἀειλαμπής φάρος, ἡ ζωντανή μαρτυρία πίστεως καί ζωῆς γιά ὅλο τόν Ὀρθόδοξο κόσμο. Ὁ κόσμος προσβλέπει στό προσευχητικό καί λειτουργικό ἦθος τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων πού διακρίνονται γιά τήν ἀγάπη καί τήν ἀφοσίωσή τους πρός τήν Κυρία Θεοτόκο, τήν πνευματική Μητέρα ὅλων τῶν Χριστιανῶν καί ἰδιαιτέρως Γερόντισσα καί Μητέρα τῶν Μοναχῶν, ὅσοι φιλότιμα καί ταπεινά ἀσκοῦνται στό Περιβόλι Της. Πολλοί πιστοί μοῦ ἔλεγαν τήν περίοδο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ὅταν μετά τήν Β΄ Ἑβδομάδα ὑπῆρξε ἡ καθολική ἀπαγόρευση τελέσεως Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν στούς Ἱερούς Ναούς τῶν Ἐνοριῶν, ὅτι ἐμεῖς μπορεῖ νά μήν λειτουργούμαστε, μπορεῖ νά μήν προσευχόμαστε στούς ναούς λόγῳ τῶν μέτρων, μπορεῖ νά κάναμε τά σπίτια μας Ἐκκλησίες, παρηγορούμαστε ὅμως καί ἀντλοῦμε κουράγιο, παραμυθία, ἐλπίδα καί δύναμη στήν δύσκολη ἐποχή τῆς πανδημίας τοῦ κορωνοϊοῦ ἀπό τό γεγονός ὅτι τουλάχιστον στό Ἅγιον Ὄρος, ὅπως καί στά ὑπόλοιπα Μοναστήρια τῆς πατρίδος μας, τελεῖται ἡ Θεία Λειτουργία ἀδιαλείπτως καί γνωρίζουμε ὅτι οἱ Ἀγορεῖτες Μοναχοί ἀγρυπνοῦν καί προσεύχονται καθημερινά καί γιά ἐμᾶς στόν κόσμο.

Προσωπικά αἰσθάνομαι ἔντονη καί βαθύτατη συγκίνηση κάθε φορά πού ἀξιώνομαι νά βρίσκομαι ταπεινός προσκυνητής στήν Παναγία τήν Πορταΐτισσα τῆς παλαίφατης καί ἱστορικῆς Μονῆς τῶν Ἰβήρων, μέ τήν ὁποία συνδέομαι μέ ἰσχυρούς πνευματικούς δεσμούς ἀπό τήν ἐποχή τῶν φοιτητικῶν μου χρόνων. Καί ὁ σύνδεσμος αὐτός δέν θά ὑπῆρχε ἐάν ὁ ἀοίδιμος Γέροντας καί προκάτοχός μου Μητροπολίτης Ἱεραπύτνης καί Σητείας κυρός Εὐγένιος, δέν ἐσυνδέετο με τόν πολυσέβαστο Γέροντα Προηγούμενο Βασίλειο. Ἡ εὐλογητική, ὅμως, παρουσία τῆς

Παναγίας τῆς Πορταΐτισσας εἶναι ἰδιαιτέρως αἰσθητή γιατί συλλειτουργήσαμε μέ πρόσωπα προσφιλῆ, τούς Σεβ. Ἁγίους Ἀδελφούς Λαγκαδᾶ, Λητῆς καί Ρεντίνης κ. Ἰωάννη, Νέας Κρήνης καί Καλαμαριᾶς κ. Ἰουστῖνο, καί τόν Θεοφιλ. Ἰβηρίτη Ἀδελφό Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Εὐκαρπίας κ. Ἱερόθεο, Βοηθό Ἐπίσκοπο τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, διακονοῦντα θεοφιλῶς στή Νέα Ὑόρκη ὡς Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου.

Εὐχαριστῶ εὐγνωμόνως τήν Α.Θ.Π. τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖο γιά τήν κανονική ἄδεια πού παρεῖχε στήν ἐλαχιστότητά μου νά μετάσχω τῆς πανηγύρεως ταύτης στόν Θεοτοκοσκέπαστο καί Θεοτοκοφρούρητο τοῦτο τόπο τῆς κανονικῆς πνευματικῆς δικαιοδοσίας τῆς ἐσταυρωμένης Μητρός Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Ὀφείλω χρεωστική καί καρδιακή εὐχαριστία στήν Ἰβηριτική Ἀδελφότητα καί ἰδιαιτέρως στόν Πανοσιολογιότατο καί λίαν ἀγαπητό φίλο Καθηγούμενο αὐτῆς Γέροντα Ναθαναήλ, γιά τήν ἐξόχως τιμητική γιά τήν ἐλαχιστότητά μου πρόσκληση νά προεξάρχω τῆς κυριωνύμου πανηγύρεως τῆς Μονῆς σέ καιρούς πανδημίας, προσβλέποντας στή σκέπη καί προστασία τῆς Παναγίας τῆς Πορταΐτισσας, τῆς πυλωροῦ καί Ἐφόρου τῆς Ἀθωνικῆς Πολιτείας.

Νά γνωρίζετε ὅτι πάντοτε βιώνω τή θαλπωρή τῆς ἀγαπώσης καρδίας σας, ἀντλώντας δύναμη, ἐλπίδα καί παρηγοριά ἀπό τήν ἐκ τοῦ σύνεγγυς συναναστροφή μας, ἀπό τό ἀναπιτήδευτο λειτουργικό καί ἀσκητικό ἦθος τοῦ Ἁγίου Ὄρους, καί παρακαλῶ γιά τίς προσευχές καί τίς δεήσεις ὅλων σας γιά τήν ἐνίσχυση τῆς ταπεινῆς ἀρχιερατικῆς διακονίας μου στή μεγαλόνησο Κρήτη.

Ταπεινά εὔχομαι ὁ Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστός, διά πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Πορταϊτίσσης, νά σᾶς εὐλογεῖ δαψιλῶς, νά σᾶς φωτίζει καί νά σᾶς ἐνισχύει, ἅγιε Καθηγούμενε, στήν πολυεύθυνη διακονία σας γιά νά συνεχίζετε νά καθοδηγεῖτε τήν προσφιλῆ καί ἐξαίρετη Ἀδελφότητά σας εἰς νομάς σωτηρίους, ἀλλά καί τόν καθένα ταπεινό προσκυνητή τῆς Πορταΐτισσας Παντάνασσας Κόρης.

Ἡ Κυρία Θεοτόκος, ἡ κοινή προστάτιδα καί σκέπη καί καταφυγή καί ἀγαλλίαμα, ἡ Ὑπέρμαχος Στρατηγός τοῦ Γένους μας, ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου μας καί Μεγάλη Μάνα ὅλων μας νά καθοδηγεῖ τόν καθένα ἀπό ἐμᾶς στόν προσωπικό του ἀγώνα γιά νά εὐαρεστοῦμε ὅλοι τόν Μονογενή Υἱό Της καί Λόγο τοῦ Θεοῦ «ἀκούοντες τόν λόγον τοῦ Θεοῦ καί φυλάσσοντες αὐτόν» (Λουκ. 11,28). Γιά νά ἔχουμε παρρησία νά προστρέχουμε σ’ Ἐκείνη σέ κάθε δύσκολη περίσταση καί πειρασμό τοῦ ἀντικειμένου. Γιά νά μποροῦμε πάντοτε νά ὑπακοῦμε στόν λόγο της καί νά πράττομε τό θέλημα τοῦ Κυρίου ποιοῦντες «ὅ,τι ἄν λέγῃ ἡμῖν».

Ἡ χάρις τῆς Παναγίας τῆς Πορταϊτίσσης νά ἐπισκιάζει, νά σκέπει καί τά περιφρουρεῖ τή ζωή καί τά ἔργα ὅλων μας, καί μέ τίς μητρικές πρεσβείες Της ὅλοι νά τύχουμε τοῦ θείου ἐλέους καί τῆς ποθητῆς καί ἀνεσπέρου Οὐρανίου Βασιλείας. Ἀμήν.

Διαβάστε ακόμα – Στην Ι. Μονή Ιβήρων Αγίου Όρους ο Μητροπολίτης Ιεραπύτνης.